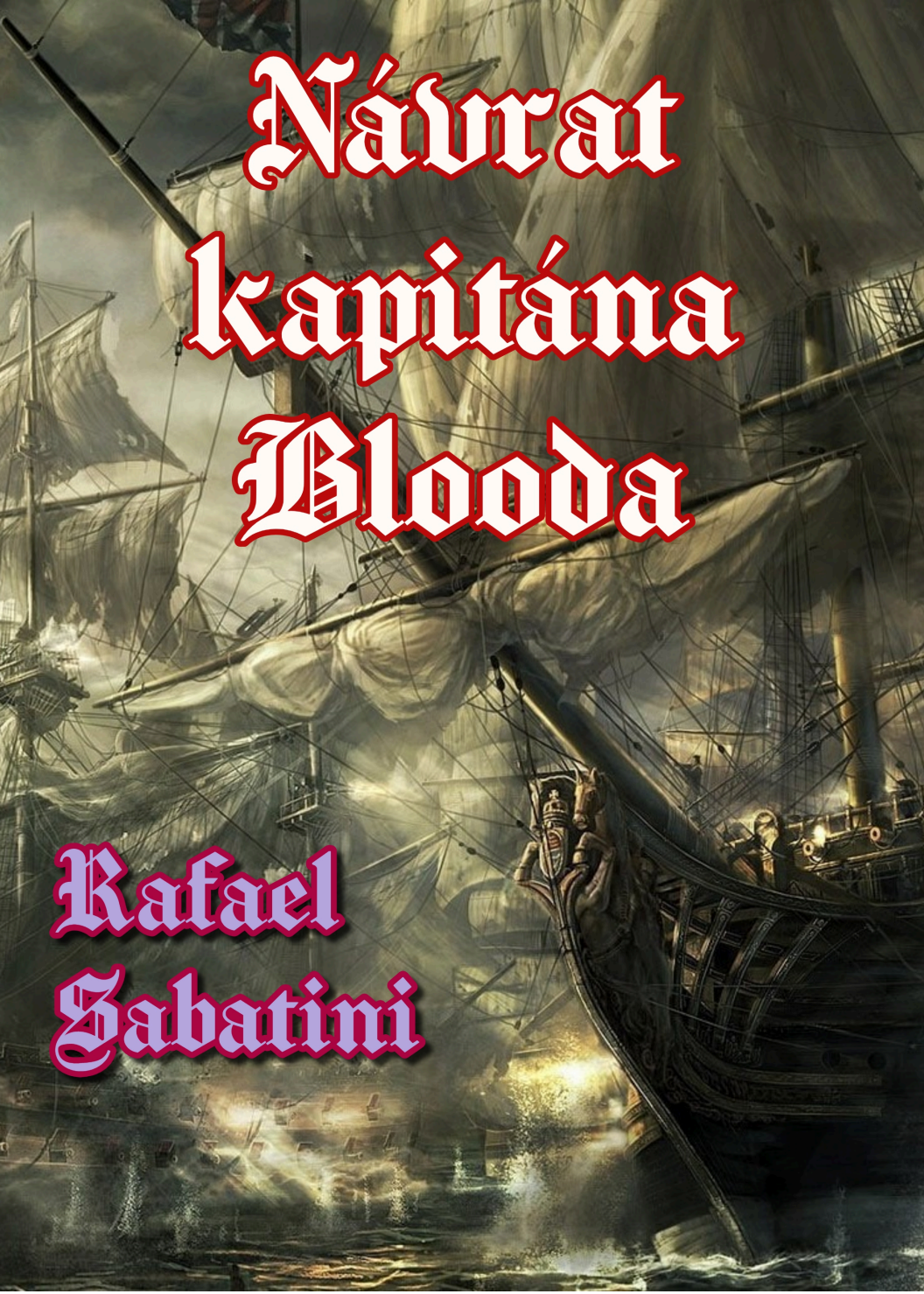
Návrat
kapitána
Blooda
Rafael
Sabatini

Návrat kapitána Blooda

Sabatini Rafael

Myriada

Název originálu: The Chronicles of Captain Blood
1922

Copyright© Cincura, 2023
Všechna práva vyhrazena.
Rozsah: 216 stran, 10 kapitol
Vydání: první
Jazyk vydání: český

Vydal: Meisterkoch, Praha, 2025

https://www.meisterkoch.eu/

ISBN: 978-80-88513-11-7 PDF

1. Slepý výstřel

Životy lidí jsou závislé na nejnepatrnějších náhodách. Směr větru v daném okamžiku může mít vliv na celý osud člověka. A život Petra Blooda byl utvářen oním říjnovým uragánem, který zahnal desetidělovou šalupu kapitána Easterlinga do Cayona Bay, kde se Cinco Llagas líně kolébala na kotvách již asi měsíc.

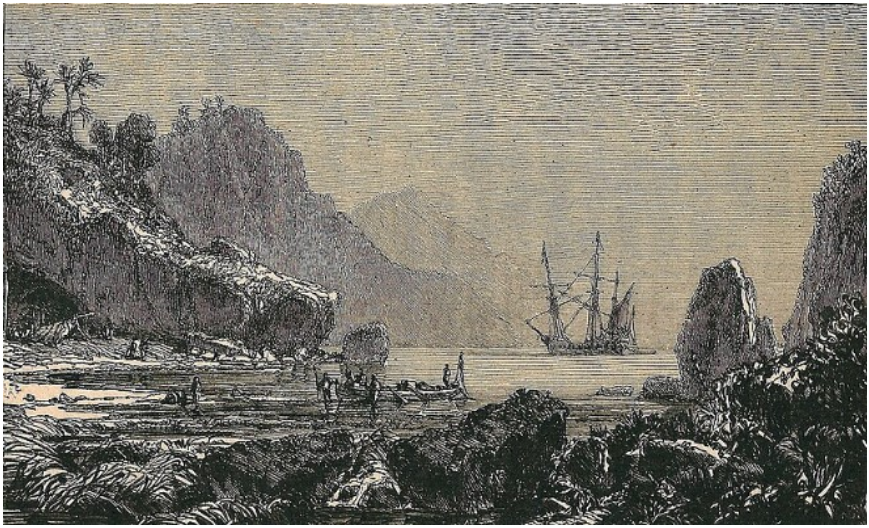

Ostrov Tortuga, na konci 19. století - wikimedia commons

Tento Easterling — ostatně nejničemnější darebák, který kdy plul po Antilském moři — vezl několik tun kakaa, o něž obral holandského kupce vracejícího se z Antill. Tento úspěch ho nepokryl slávou, neboť sláva se v očích tohoto piráta měřila ziskem, a nadto bylo více než pravděpodobné, že hubený výtěžek z tohoto lupu

nerozmnoží malou úctu, již požíval u Pobřežního bratrstva. Kdyby byl tušil, že Holanďan neveze bohatší náklad, byl by ho nechal odplout bez povšimnutí.

Tortuga, Île de la Tortue, Želví ostrov - wikimapia

Přístav Tortuga byl samotnou přírodou předurčen k životu námořní pevnosti. Chránily ho ze všech stran strmé skalnaté stěny, jako hory vysoké, vytvářející ve svém klínu miniaturní záliv, Cayona Bay, přístupný pouze ze dvou kanálů, vyžadujících nesmírně obratnou navigaci připlouvajících lodí. Tyto průlivy kryla a ovládala silná pevnost, jíž člověk doplnil dílo přírody.

Pod ochranou tohoto přístavu se mohli angličtí a francouzští bukanýři vysmívat španělskému králi, na nějž pohlíželi jako na svého přirozeného nepřítele.

Easterling si v přístavu hned všiml velké, červeně natřené lodi, zakotvené hrdě mezi menšími plavidly jako labuť mezi husami. Když připlul tak blízko, že si mohl přečíst nad přídí zlatými písmeny pyšně namalované jméno Cinco Llagas a pod ním mateřský přístav Cádiz, promnul si oči a četl ještě jednou. Potom se rozhodl zjistit,

jak je možné, že nádherná fregata ze Španěl kotví v takovém pirátském hnízdě, jakým je Tortuga.

Od zlaceného kýlu, nad nímž se v ranním slunci leskla bronzová děla, až po věžovitou záď, se po bocích této překrásné lodi táhly řady zavřených záklopů střílen. Easterlingovo cvičené oko okamžitě odhadlo, že její palebná síla se opírá o čtyřicet děl. Jeho šalupa Bonaventura, jednostěžňová plachetnice, se přiblížila na vzdálenost kabelu (*185 m*) a zakotvila těsně ve stínu pevnosti na západní straně přístavu.

Kapitán Easterling vystoupil na břeh, aby se dopátral vysvětlení té záhady.

Na tržišti za molem se vmísil do davu, který proměňoval Cayonské nábřeží v obraz Babylonu. Viděl zde spěchající obchodníky mnoha národů, hlavně Angličany, Francouze a Holanďany, plantážníky a námořníky, viděl zde plavčíky, pobřežní zloděje, Indiány, míšence prodávající ovoce, černošské otroky a jiné typy četné lidské rodiny, jejíž členové se zde denně potulovali bez cíle nebo za obchodem.

Brzy nalezl několik dobře informovaných darebáků, ochotných vypravovat podivný příběh toho vznešeného korábu z Cádizu, jenž sem mírumilovně připlul, s posádkou sestávající z dvou desítek uprchlých plantážních otroků.

Easterlingovi zněl tento příběh zábavně a působil na něj značným dojmem. Dozvěděl se také, že uprchlíci na lodi jsou všichni političtí provinilci, povstalci, kteří v Anglii stáli polem v Monmouthově táboře a unikli oprátce pouze proto, že západoindické plantáže trpí nedostatkem otroků. Dozvěděl se vše, co bylo známo o jejich vůdci Petru Bloodovi, dozvěděl se, že je povoláním lékař a vše ostatní.

Všeobecně se mínilo, že Blood je pevně rozhodnut vrátit se ke svému řemeslu a proto si přeje odplout při

první příležitosti do Evropy, kam většina jeho společníků půjde s ním. Ale říkalo se také, že několik divočejších povah z jeho družiny pravděpodobně zůstane a připojí se k Pobřežnímu bratrstvu.

To vše se Easterling dozvěděl na tržišti za přístavním molem, z něhož jeho bystré a odvážné oči pokračovaly v prohlížení velké lodi. S takovou fregatou pod patami by vykonal věci, jež nemají mezí. Sláva Henryho Morgana, s nímž se kdysi plavil a u něhož si odbyl svá učednická léta pirátského řemesla, by se vedle jeho vlastní slávy stala bledým stínem. Tito ubozí, uprchlí odsouzenci budou jistě dostatečně ochotni prodat loď, která své poslání v jejich životě naplnila a neměli by mít přemrštěné požadavky, co do její ceny. Kakao složené na bocích Bonaventury je postačující kupní cenou za jejich loď.

Kapitán Easterling se usmíval a hladil si svůj černý kudrnatý vous. K uchopení příležitosti, pro níž všichni ostatní neměli celý měsíc, kdy tato loď zde kotvila, ani jedno oko, bylo třeba pouze jeho bystrozraku a důvtipu, a nyní vytěží z tohoto svého postřehu vše, co se dá.

Kráčel hrubě stavěným městečkem, po cestě, jež byla bílá korálovým prachem a pod žhoucím sluncem tak oslnivá, že až oči bolely. Pudově hledal rozhozené stíny velkých a štíhlých palem, jimiž byla cesta vroubena.

Šel tak pohroužen v myšlenkách, že si ani neuvědomil pokřik, zdravící jej ze vrat taverny „U francouzského krále", ba nezastavil se ani, aby vyprázdnil číši s veselými bukanýry, kteří plnili výčep svou hlučnou rozjařeností.

Onoho rána měl kapitán Easterling obchodní jednání s monsieurem d'Ogeron, drsným guvernérem z Tortugy, mužem, který zastupoval zájmy francouzské Západoindické společnosti s takovou autoritou, až se zdálo, že zastupuje samu Francii. Vzhled a způsoby

státního ministra mu však nebránily v provádění obchodů nejpochybnější pověsti.

Štíhlý, elegantní Francouz, který divochům z Tortugy přinesl slabý parfém versaillské elegance, přijal kapitána Easterlinga s důstojnou zdvořilostí v krásném bílém domě se zelenými okenicemi otevřenými do háje vonících jamajských pepřovníků a jiných aromatických keřů.

Kapitán Easterlig vstoupil z bílé výhně ulice do chladné místnosti, do níž bylo vpuštěno jen tolik světla, kolik ho právě pronikalo prkénky zavřených rolleau, a ocitl se skoro v temnotě, a to na tak dlouho, dokud jeho oči nepřivykly pološeru.

Guvernér mu nabídl židli a věnoval mu svou pozornost.

Pokud šlo o kakao, nevyskytly se obtíže. Monsieur d'Ogeron se netázal po jeho původu. Ale cena, kterou byl ochoten zaplatit za cent, nasvědčovala, že o provenienci zboží nemá pochyb ani iluzí. Částka, kterou dával, tvořila spíše méně než polovinu skutečné hodnoty kakaa. Monsieur d'Ogeron byl vskutku horlivý služebník Francouzské západoindické obchodní společnosti!

Easterling marně hartusil, smlouval a bručel; nakonec nabídku přijal a přešel k hlavní věci. Přál si koupit španělskou loď ležící v zálivu. Mohl by ji snad pro něj koupit — od uprchlých trestanců, kteří ji, jak slyšel, vlastnili — sám monsieur d'Ogeron?

Francouz se nechal dlouho čekat na odpověď a konečně pravil: „Možná, že ji nechtějí prodat."

„Nechtějí prodat? Proboha, k čemu slouží ta loď těm ubohým otrhancům?"

„Zmiňuji se pouze o této možnosti," řekl monsieur d'Ogeron. „Navštivte mne ještě jednou dnes večer a já vám odpovím."

Když Easterling večer přišel, nenalezl guvernéra doma samotného. Francouz vstal, aby uvítal hosta, ale současně s ním vstal hubený, vysoký muž na začátku třicítky. Z jeho oholeného, jako tvář cikána hnědého obličeje zíraly dvě překvapivě modré a přímé oči.

Připomínal-li monsieur d'Ogeron svým úborem a chováním Versailles, připamatovával jeho druh stejně přiléhavě Alamedu. Byl oděn bohatým, černým krojem po španělském způsobu, s hojností stříbrných výšivek a s množstvím jemných bílých krajek u krku a na zápěstí. Na hlavě měl těžkou, černou paruku, jejíž vrkoče mu spadaly na ramena.

Monsieur d'Ogeron ho představil: „Zde je, kapitáne, pan Petr Blood, aby vám osobně odpověděl."

Easterling byl téměř vyveden z rovnováhy, tak rozdílné bylo vzezření toho muže od představy, již si o něm učinil. A nyní se tento uprchlý trestanec uklonil a bukanýr usoudil, že tyto jemné španělské šaty byly nejspíše vzaty ze skříně někdejšího velitele Cinco Llagas. Potom si vzpomněl ještě na něco.

„Ach, ano, zajisté! Lékař!" pravil a zasmál se bez příčiny.

Blood počal mluvit. Měl příjemný hlas, jehož kovový spodní tón byl mírněn protáhlým irským přízvukem. Ale to, co říkal, kapitána Easterlinga rozladilo. Blood neměl v úmyslu prodat Cinco Llagas.

Bukanýr, velký, chlupatý, nebezpečně vyhlížející hromotluk, v hrubé košili a koženkách, s červeným šátkem omotaným kolem hlavy, stál nyní útočně před elegantním panem Bloodem a tázal se ho, proč si chce ponechat loď, která již nemůže přinést užitek ani jemu, ani jeho druhům, uprchlým trestancům.

Bloodův hlas zněl zdvořile a svou odpovědí jen zvyšoval Easterlingovo pohrdání lékařem. Kapitán od něj

slyšel ujištění, že se ve svých předpokladech zmýlil. Je možné, že uprchlíci z Barbardosu použijí fregatu k návratu do Evropy a že s ní přistanou ve Francii nebo v Nizozemí.

„Možná, kapitáne, že nejsme tak docela lidmi, za něž nás pokládáte. Jeden můj druh byl kapitánem obchodní lodi a jiní tři sloužili v rozmanitých hodnostech v královském loďstvu.

„U ďasa!" vybuchl Easterling opovržlivě. „To je šílené! A co nebezpečí moře? Nebezpečí zajetí? Co o tom vy a vaše hadrnická posádka? Přemýšleli jste o tom?"

Kapitán Blood si udržoval stále ještě svou dobrou náladu. „Co se nám nedostává na posádce, doplníme vahou kovu. Byť neumím vést loď na oceánu, dozajista umím bojovat, když je potřeba. Naučil jsem se tomu pod de Ruyterem."

Slavné jméno zarazilo Easterlingovo pohrdání — alespoň na chvíli:

„Pod admirálem de Ruyterem?"

„Před několika roky jsem byl v jeho službách".

Easterling byl zaražen: „Myslel jsem, že jste doktor."

„Jsem doktor — také," řekl Ir prostě.

Bukanýr prozrazoval svůj údiv řečí hojně zdobenou kletbami. A potom monsieur d'Ogeron ukončil rozhovor.

„Tak to vidíte, kapitáne Easterlingu, o této věci se již nedá jednat."

A tak se kapitán Easterling odporoučel s kyselou tváří. Šel zklamaně zpátky k molu a myslel si, že ač se o věci již nedá mluvit, může se v ní přesto velmi mnoho ještě vykonat. Díval se na Cinco Llagas, jako by byla jeho, a proto nebyl ani trochu naložen zříci se vyhlídky na její získání.

Jak se ukázalo, také monsieur d'Ogeron si myslel, že tu bude ještě slůvko dodatku, a řekl je až po Easterlingově odchodu.

„Je to ničemný a nebezpečný chlápek," pravil klidně, „a dobře uděláte, monsieur Blood, když si to zapamatujete."

„Není ani třeba mě varovat. Kdybych ho již neznal jako mořského lupiče, už od pohledu bych to poznal," řekl Blood.

Rysy guvernéra z Tortugy prolnul stín napovídající zákmit rozmrzelosti.

„Ó, flibustýr nemusí být nezbytně lupičem a povolání flibustýra si nezaslouží tak docela vašeho pohrdání, monsieur Blood. Mezi bukanýry jsou lidé, kteří prokazují vaší i mojí zemi dobré služby, neboť omezují hltavost Španělska. Kdyby v těchto vodách, nebylo bukanýrů, byla by zde španělská nadvláda tak absolutní, jako je nelidská. Připomeňte si pouze, že vaše země poctila Henryho Morgana rytířstvím a jmenovala ho zplnomocněným guvernérem Jamajky. A Morgan byl možná ještě horším pirátem než váš proslulý sir Francis Drake nebo Hawkins nebo Frobisher či jiní, které bych mohl jmenovat a jejichž památku vaše země také uctívá."

Procenta vybíraná z přístavních poplatků a dávky z každé kořisti přivezené do Tortugy tvořily velkou část guvernérových příjmů, a proto d'Ogeron Bloodovi slavnostně poradil, aby vstoupil do šlépějí těchto hrdinů. Monsieur d'Ogeron nepochyboval, že by konečně on, Blood, měl jako flibustýr velký úspěch, neboť získal krásnou loď, schopné druhy a dokázal, že má kromobyčejné schopnosti.

Ani Blood o tom nepochyboval. Ale nyní o bukanýrství nejevil nejmenší zájem, ačkoli většina jeho druhů by ho ráda přesvědčila o výhodách řemesla. Nejvytrvalejšími z

jeho přátel byli Hagthorpe, Pitt a hromotluk Wolverstone, který v bitvě u Sedgemooru ztratil jedno oko.

Říkali mu, že pro něj je snad lépe vrátit se do Evropy. Ovládá mírumilovné řemeslo, kterým by si mohl vydělávat na živobytí ve Francii nebo ve Flandrech. Avšak oni jsou muži moře a neznají jiného povolání. Dyke, který před svým vstupem do politiky a odboje byl námořním poddůstojníkem, byl téhož názoru a Ogle, námořní dělostřelec, chtěl vědět od pana Blooda, jaká děla by svěřila britská admiralita muži, který šel s Monmouthem. Petr Blood se již chtěl rozloučit s těmito muži, kteří společně s ním uprchli z otroctví. Ale zasáhl osud v podobě kapitána Easterlinga.

Ráno, tři dny po rozmluvě s panem Bloodem v guvernérově domě, přistál Easterling v člunu ze své šalupy u boku Cinco Llagas. Když vytáhl své hřmotné tělo na střední palubu fregaty, bloudily jeho odvážné oči po všech místech. Cinco Llagas neměla jen dobré základy, ale byla také udržována v bezvadném pořádku. Paluby měla vydrhnuté, lanoví řádně přivázané a vše stálo na svém místě. Děla byla vzorně seřazena kolem hlavního stožáru na kýlním bloku a mosazné obruče vodní kádě se třpytily na slunci v mezipalubí, jako by byly ze zlata. Ti uprchlí trestanci a odbojníci, tvořící mužstvo pana Blooda, nejsou tak neschopní.

A tu již před ním stál sám pan Blood v černi a ve stříbře jako španělský grand, mával černým kloboukem zdobeným chvostem rudých per a ukláněl se tak hluboko, že se vrkoče jeho paruky setkaly na tváři jako převislé uši křepeláka.

Vedle něho stál Nathaniel Hagthorpe, příjemný gentleman ve věku pana Blooda a jeho klidné oči a krátce střižený účes mluvily o dobře vychovaném muži, opodál byl Jeremiah Pitt, mladý, světlovlasý somersetský lodivod,

potom krátký a zavalitý Nicholas Dyke, bývalý lodní poddůstojník, slouživší pod králem Jamesem, když tento ještě byl vévodou z Yorku. Tito muži neměli pranic z trhanů, jaké si představoval pan Easterling. I hrubohlasý Wolverstone nacpal k této příležitosti své svalnaté údy do španělské parády.

Blood představil své druhy a pozval kapitána Bonaventury do velké kajuty na lodní zádi, která svou prostorností a přepychovým zařízením byla nad všechny kabiny, do nichž kdy kapitán Easterling vstoupil.

Černošský sluha v bílém kabátci — hoch zde v Tortuze najatý — přinesl obvyklý rum, cukr, čerstvé citrony a láhev zlatého likéru Canary, jenž byl v původních zásobách lodi a jenž pan Blood horlivě doporučoval svému nepozvanému hostu.

Blood si vzpomněl na varování monsieura d'Ogerona, na slova o nebezpečnosti kapitána Easterlinga a měl za moudré jednat s ním co nejzdvořileji, aby Easterling, jenž byl v dobré náladě, prozradil, v čem by teď mohl být nejnebezpečnější.

Seděli na elegantně polštářovaných židlích kolem stolu z černého dubu a kapitán Easterling chválil kanárské víno tak hojně, jako by chtěl ospravedlnit hojnost, s jakou toto víno konzumoval. Posléze přešel k obchodní stránce návštěvy a tázal se pana Blooda, nezměnil-li po zralé úvaze svůj úmysl, pokud jde o prodej Cinco Llagas.

„Jestli jste snad svůj úmysl změnil," — dodal, vrhaje pohled na čtyři Bloodovy druhy a uvažuje, kolika osobám má být kupní cena rozdělena — „shledáte, že jsem velkomyslný."

Doufal-li však, že tato řeč udělá dojem na ony čtyři muže, byl nyní jejich hloupě vyhlížejícími tvářemi zklamán.

Pan Blood potřásl hlavou: „Maříte čas, kapitáne, my si Cinco Llagas podržíme."

Husté, černé obočí se povytáhlo na nízké čelo: „Tedy nejste tak rozhodnut k návratu do Evropy, jak jste byl? Nu, přistoupím tedy hned k podniku, který jsem vám chtěl navrhnout. Vtip spočívá v tom, abyste se připojil i se svou lodí k Bonaventuře — k aventuře — k dobré aventuře —," a smál se hlučně svému vlastnímu žertu a bílé zuby se leskly za černým vousem.

„Prokazujete nám čest, ale nejsme nakloněni pirátství."

Easterling nedal najevo, že se urazil. Zamával svou, jako kýta velkou rukou, jako kdyby tuto narážku od sebe odvracel, a řekl:

„To, co vám navrhuji, není pirátství."

„Co tedy?"

„Mohu vám důvěřovat?" tázal se Easterling a jeho oči objímaly všechny muže.

„Nejste nucen — a tak či onak, je to směšné, maříte zde svůj čas."

Slova nebyla povzbuzující, ale Easterling přesto pokračoval. Snad vědí, že plul s Morganem v jeho velkých výpravách na šíji Panamskou. Ví se všeobecně, že kořist rozdělená po vyplenění španělského města byla mnohem menší než byl rozumný odhad bukanýrů. Šeptalo se, že se Morgan nerozdělil se svými druhy poctivě, před dělením zpronevěřil značný díl pokladu. Toto povídání — Easterling je může ujistit — spočívá na pravdě. Morgan si tajně přivlastnil klenoty a perly z kořisti v San Felipe, poklad báječné ceny. Ale když se tato pověst rozrůstala a pronikla až k jeho uchu, začal se bát, aby ho pátrání neusvědčilo, a tak na polovině cesty úžinou zahrabal poklad, který si přisvojil neprávem.

„Pouze jediný muž o něm ví," řekl kapitán Easterling svým pozorným posluchačům, „ví o něm muž, který mu pomáhal vykonat práci, na kterou sám nestačil, a tímto mužem jsem já."

Odmlčel se na chvíli, aby tato působivá skutečnost mohla zapadnout hlouběji do myslí posluchačů a potom začal opět mluvit.

Obchod jím navrhovaný byl založen na společné výpravě Cinco Llagas a Bonaventury do Darienu za ukrytým pokladem, o nějž se potom všichni rozdělí podle stupnice obvyklé v Pobřežním bratrstvu.

„Stanovíme-li cenu toho, co Morgan zahrabal na pět set tisíc dublonů, odhaduji to jen mírně."

Nad touto částkou otevřeli posluchači oči doširoka. Blood ale měl v nich jiný výraz než jeho druhové.

„Na mou duši, to je podivné!" řekl zamyšleně.

„Co je divné, pane Bloode?"

Odpověď kapitána Blooda přijala podobu otázky: „Kolik je vás na Bonaventuře ?"

„O něco méně než dvě stě."

„A dvacet mužů, kteří tu jsou se mnou, je převyšuje o tolik, že uznáváte za vhodné udělat nám tuhle nabídku?"

Easterling se zasmál hlasitým, hlubokým smíchem. „Vidím, že tomu vůbec nerozumíte." Jeho hlas zrcadlil známou irskou intonaci pana Blooda:

„Pochopte, to, co tak naléhavě potřebuji, nejsou lidi, nýbrž velká loď, v níž bychom poklad ukryli, jakmile ho budeme mít. Na dně takové lodi jako je Cinco Llagas, by byl uschován jako v pevnosti, a já bych si mohl prdnout na každou španělskou galeonu, která by se pokusila mne obtěžovat."

„Kýho výra!" pravil Wolverstone, „teď tomu už rozumím." A Pitt, Dyke i Hagthorpe pokyvovali souhlasně hlavami.

Avšak modré oči kapitána Blooda utkvívaly nepohnutě na postavě pirátově.

„Je to srozumitelné, jak říká Wolverstone, ale desetina peněz, jež by, podle počtu hlav připadla na posádku Cinco Llagas je velmi hluboko pod částkou, která by byla za těchto okolností přiměřená."

Easterling nadul tváře a zamával svou velkou paží rozmachem téměř dobromyslným:

„Jaký díl navrhujete?"

„To je třeba rozvážit, nebyl by však menší pětiny."

Bukanýrova tvář nehnula brvou. Přisvědčil pohybem své vesele se klátící hlavy: „Přiveďte tyto své přátele zítra na Bonaventuru k obědu, sepíšeme podmínky smlouvy."

Chvíli se zdálo, že Blood váhá, ale potom přijal zdvořilými výrazy pozvání.

Avšak sotvaže bukanýr opustil Cinco Llagas, zarazil spokojenost svých společníků:

„Byl jsem varován a upozorněn, že kapitán Easterling je nebezpečný člověk. Lichotili mu. Aby někdo mohl být nebezpečný, musí být chytrý, leč kapitán Easterling chytrý není."

„Jaký pavouk ti to straší pod parukou, Petře?" divil se Wolverstone.

„Přemýšlím o důvodu, kterým podepřel svou touhu po spolku s námi. Byl to nejlepší důvod, jaký mohl na přímou otázku dát."

„Nemůže být nic rozumnější," řekl Hagthorpe důrazně a shledával, že Petr Blood je zbytečně podezíravý.

„Rozumný?" smál se Blood. „Zdánlivě, jen zdánlivě, což objevíte, jakmile to začnete rozebírat. U ďasa, teď se to na

pohled třpytí. Ale zlato to není. Loď jako pevnost silná, do ní se má nacpat půl milionu dublonů a tato pevnostní loď má zůstat v našich rukou? Na lotra je tenhle Easterling přespříliš důvěřivý chlap."

Zamysleli se nad tím, nicméně Pitt ještě nebyl přesvědčen:

„Ve své tísni důvěřuje asi naší počestnosti."

Blood se naň podíval s despektem: „Nikdy jsem nepoznal muže s očima, jaké má Easterling, který by důvěřoval něčemu jinému než tomu, co má v hrsti. Pokud zamýšlí naložit ten poklad na naši loď — této části příběhu by se dalo uvěřit — chce to udělat proto, že v době, kdy tak učiní, míní být sám pánem Cinco Llagas. Ah, u ďasa! Copak může muž jeho ražení věřit, že by nám mohla čest bránit, zachce-li se nám jednou v noci, až poklad bude naložen, zbavit se ho anebo poslat váhu našeho železa z děl do boku jeho šalupy a potopit ji? Jerry, ty a tvoje řeč o cti, oba jste hloupí."

Leč Hagthorpovi věc nebyla stále ještě dosti jasná: „Z jakého důvodu nás tedy, podle tvého mínění, vyzval ke spolku s ním?"

„Z důvodu, který řekl. Chce naši loď, ať již k odvezení pokladu nebo z jiných příčin. Nechtěl nejdříve Cinco Llagas koupit? Ó, ten ji chce! Ale nás nechce a buďte ujištěni, že si nás dlouho nepodrží."

Ale přesto, snad proto, že vyhlídka na dělení Morganova pokladu byla, jak Blood řekl, třpytivá, zdráhali se jeho společníci se jí vzdát. Z touhy po nabytí svůdných věcí jsou lidé vždy ochotni odevzdat se náhodě a neméně ochotni věřit v to, v co doufají. Tak dospěli Hagthorpe, Pitt i Dyke k názoru, že Bloodův závěr je postaven na předsudku zasetém monsieurem d'Ogeronem, který k tomu mohl mít své soukromé, zištné důvody. Nechť tedy zítra

poobědvají společně s Easterlingem a vyslechnou podmínky, jež jim navrhne.

„Víte určitě, že nás neotráví?" divil se Blood.

Ale tato obava znamenala přehánění předsudku. Vysmívali se mu zcela otevřeně. Jak by mohli být otráveni jídlem a pitím, musí-li Easterling jíst a pít s nimi? A jaký by to mělo smysl? Jak by to posloužilo Easterlingovu záměru zmocnit se Cinco Llagas?

„Takto: vpadne na její palubu s několika dvacítkami svých lotrů a přemůže posádku v nejneočekávanější chvíli, kdy nebude nikoho, kdo by jí velel."

„Jak?" zvolal Hagthorpe — „tady v Tortuze? V přístavu bukanýrů? Ale jdi, Petře! Předpokládám, že i zlodějové mají svůj zákon cti."

„To můžeš předpokládat. Já však raději nebudu předpokládat nic. Doufám, že mne nikdo nenazve strašpytlem, a přesto, raději bych byl, kdybyste mi vyčítali bázlivost než ukvapenost."

Názor většiny však stál proti němu. Všichni muži posádky dychtili po účasti na onom podniku, jakmile se o něm dozvěděli z týchž úst jako jejich vůdce.

A tak nazítří v osm hodin ráno, proti své vůli, ubíral se Blood s Hagthorpem, Pittem a Dykem k obědu na palubu Bonaventury. Wolverstone zůstal na Cinco Llagas jako stráž.

Kapitán Easterling je přivítal hlukem, v němž ho podporovala celá posádka lotrů. Na střední palubě, na přídi i na zádi se jich hemžilo asi sto šedesát a všichni byli ozbrojeni. Blood nemusel upozorňovat své druhy na zvláštní okolnost, že Easterling svolal celé své mužstvo z pobřežních brlohů a krčem, kam obyčejně chodili, na palubu své lodi. Jejich přítomnost a číhavý výsměch, zračící se na jejich odporných tvářích, přiměly Bloodovy

průvodce k otázce, neměl-li kapitán se svými obavami přece jen pravdu, a nyní měli všichni strach, že vlezli do pasti.

K návratu však bylo příliš pozdě. Na zadní palubě, u vchodu do chodby vedoucí ke kajutám stál kapitán Easterling, aby je doprovodil dovnitř.

Petr Blood se zde na okamžik zastavil a upřel oči nahoru na jasnou oblohu. Nad ráhny kroužili rackové. Rozhlédl se kolem sebe, díval se na šedivou pevnost trčící na skalnatém ostrohu, viděl vše zalito žhavým sluncem. Pohlédl k molu, nyní v poledním vedru opuštěnému, potom přes křišťálově jiskrné vody k velké Cinco Llagas, která se pohupovala na vlnách v celé své síle a malebnosti.

Jeho znepokojeným druhům se zdálo, že vyhlíží zvědavě, odkud by mohla přijít pomoc, kdyby jí bylo třeba.

Poslechl Easterlingův pobízivý pohyb a vkročil do temna chodby. Jeho přátelé šli za ním.

Jako celá loď, pokud ji mohl na první pohled vidět, nespořádanou a nečistou, nebyla ani kajuta jiná; žádným způsobem se nedala přirovnat ke kajutě na Cinco Llagas. Byla tak nízká, že se tam muži velikosti Blooda a Hagthorpa nevešli se vzpřímenou hlavou. Nábytek byl špatný a celé zařízení se neskládalo z ničeho jiného než z vycpaných bedniček, rozestavených kolem špinavého a noži zrytého stolu. A přestože lodní okna v zádi byla dokořán, ovzduší v této místnosti tížila kyselá směs odporných zápachů, v nichž převládal pach konopných ucpávek a nečistého podpalubí.

Oběd naplnil slib daný okolím. Čerstvé vepřové maso a čerstvá zelenina byly zkažené vařením do té míry, že žaludek Blooda, nutícího se do jídla, se málem obracel naruby. Půl tuctu chlapů tvořilo čestnou stráž. Podle jeho slov je zvolilo samo mužstvo, aby tlumočili souhlas všech s

podmínkami smlouvy. K nim byl přizván také mladý Francouz, pan Joinville, tajemník monsieura d'Ogerona. Zúčastnil se jednání v zastoupení guvernéra a měl výsledek podepřít úřední sankcí. Jestliže přítomnost tohoto světlookého pána Petra Blooda poněkud uklidňovala, je také jisté, že ho ještě více dráždila.

Úzká kajuta byla plná lidí, Easterlingovi chlapi se museli rozsadit po obou stranách stolu tak, aby ani dva z mužů z Cinco Llagas neseděli vedle sebe. Pan Blood a kapitán Easterling se na sebe dívali přes stůl.

Obchodní jednání začalo po obědě, kdy odešel černoch, který je obsluhoval. Až do této chvíle udržovali muži z Bonaventury dobrou náladu těžkými, kořeněnými řečmi, které sami považovali za vtipné.

Konečně se stůl vyprázdnil až na láhve, pero, inkoust a papír. Psací potřeby postavili před Blooda a Easterlinga. Kapitán Bonaventury zahájil vyjednávání podmínek a Petr Blood slyšel poprvé v životě, že ho někdo nazval kapitánem. Easterlingova slova ho krátce informovala o tom, že požadovaný pětinový díl byl posádkou Bonaventury označen za přemrštěný.

Naděje Petra Blooda okamžitě vzrostly.

„Mluvíme nyní upřímně, kapitáne? Myslíte, že vaše mužstvo na tuto podmínku nepřistoupí?"

„Co jiného bych tím chtěl říci?"

„V tom případě, kapitáne, nezbývá než se rozloučit a odejdeme s vědomím, že jsme dlužni za toto bohaté pohoštění a že jsme zlepšili a rozšířili své známosti."

Vybraná zdvořilost těchto přehnaně diplomatických slov nezdála se působit zklidňujícím dojmem na důležitě se tvářícího Easterlinga. Jeho drzé, lstivé oči zíraly útočně z velké brunátné tváře. Než odpověděl, setřel si z čela pot.

„Chcete se rozloučit?" V jeho hrdelním hlase zazněl výsměšný, vedlejší tón. „Chci, abyste také vy byl vůči mně upřímný. Miluji upřímné lidi a přímá slova. Míníte tím, že upouštíte od obchodu?"

Jeho lidé doprovodili otázku hlučnou ozvěnou.

Kapitán Blood se tvářil zaraženě. Váhal, rozhlížel se po svých druzích, jako by je žádal o radu, ale oni mu vraceli pouze znepokojené pohledy. Konečně řekl:

„Shledáváte-li naše podmínky nerozumnými, musím uvěřit, že si nepřejete pokračovat v jednání a pak nám zbývá již jenom odchod."

Blood mluvil s takovou nesmělostí, že udivoval své druhy, kteří ho neznali jiného než odvážného. Jeho ostych vyvolal výsměšný chechtot Easterlinga, nalézajícího v doktůrkovi, jenž se stal řízením okolností rytířem štěstěny, pouze to, co očekával.

„Nu, na mou věru, doktore," pravil, „vám by opravdu bylo lépe, kdybyste se vrátil ke svým tyglíkům a nožíkům a přenechal loď mužům, kteří s ní umějí zacházet!"

V modrých očích zasvítil blesk stejně čirý jako prchavý. Ale z temného obličeje nezmizel slabý nádech bojácnosti. Mezitím se Easterling obrátil ke guvernérovu zástupci, který seděl vedle něho po pravici:

„Co o tom soudíte vy, monsieur Joinville?"

Rusovlasý, zplihlý Francouz se Bloodově nesmělosti přátelsky pousmál: „Nebylo by snad nyní vhodné, kdybyste, pane, vyslechl podmínky, které navrhuje kapitán Easterling?"

„Chci je vyslechnout, ale..."

„Nechte si své „ale" na potom, doktůrku," přerušil ho Easterling. „Přistoupím na ty podmínky, které jsem vám již oznámil. Vaši lidé dostanou právě tolik jako moji lidé."

„Avšak — to znamená, že Cinco Llagas nedostane více než desetinu —" a Blood se nyní také obrátil k monsieurovi Joinville: „Zdá se vám, pane, že to je správné? Vysvětlil jsem kapitánu Easterlingovi, že to, čeho se nám nedostává na mužstvu, nahradíme děly a naše děla, pane, jsou obsluhována dělostřelcem jakého — to mohu, pane, odpřisáhnout — není v celém Karibském moři rovno. Je to dělostřelec a jmenuje se Ogle — Ned Ogle. Znamenitý dělostřelec, čemuž byste, pane, uvěřil, kdybyste toho dělostřelce byl viděl, kterak nadhazoval z vody ony španělské bárky v bridgetownském přístavu."

Kdyby ho byl Easterling nepřerušil, byl by pokračoval v hovoru o Ned Ogleovi, ale kapitán pravil:

„U ďasa, člověče, co s tím máte? Dělostřelec sem, dělostřelec tam!"

„Ó, při obyčejném dělostřelci, to by mohlo být. Ale Ogle není obyčejný dělostřelec. Ten má oko! Dělostřelci jako je Ogle, pane, jsou jako básníci; narodili se dělostřelci a prostě jsou tu. Ten vám posadí ránu mezi vodu a vítr — tenhle dělostřelec Ogle — tak čistě, jako byste si sotva zuby vyšťoural."

Easterling udeřil pěstí do stolu: „A co to má s námi společnýho?"

„Snad přece něco. Prozatím vám to dokazuje, jak cenného spojence získáváte" — a opět se vrátil k dělostřelci: „Ten dělostřelec, ten Ned Ogle se vycvičil v královském loďstvu a den, v němž se Ogle chopil politiky a šel za protestantským championem do Sedgemooru, byl neblahým dnem pro královské loďstvo..."

„Už toho nechte," zabručel kterýsi důstojník Bonaventury, lump slyšící na jméno Chard. „Už toho nechte, povídám vám, nebo zmaříme den povídáním."

Easterling potvrdil jeho slova hrubou kletbou. Kapitán Blood si všiml, že nezamýšlí šetřit útočností a od onoho okamžiku šlo jeho pátrání po pravých úmyslech piráta jiným směrem.

Joinville se vmísil do hovoru: „Nemohl byste se s kapitánem Bloodem dohodnout na kompromisu? On má do určité míry pravdu. Může právem žádat, aby směl posádku své lodi zvýšit na sto mužů, a pak by bral přirozeně větší díl, než nabízíte."

„To by si jej také zasloužil," zněla vzpurná odpověď.

„Stojím za tolik, tak jak jsem," trval Blood na svém.

„Ale kde!" odpověděl pirát a luskl mu dvěma prsty těsně pod nosem.

Blood začal Easterlinga podezřívat, že ho chce přimět k nepěknému činu, v jehož následcích by možná byli on i jeho druzi ubiti na místě a monsieur Joinville by potom byl donucen dosvědčit guvernérovi, že provokaci zavinili hosté. Konečně pochopil pravděpodobný důvod přítomnosti Francouze.

Avšak v tomto okamžiku již Joinville domlouval kapitánovi: „Ale, ale, kapitáne Easterlingu! Takto nikdy nedojde ke shodě. Loď kapitána Blooda je pro vás výhodou a člověk musí zaplatt za to, co mu prospěje. Nemohl byste mu nabídnout sedminu nebo osminu?"

Easterling umlčel bručavý Chardův nesouhlas a stal se náhle skoro sladkým: „Co by tomu řekl kapitán Blood?"

Blood chvíli uvažoval, potom pokrčil rameny:

„Říkám jen to, co víte, že říci musím; nemohu říci nic jiného, dokud neuslyším přání svých druhů. Obnovíme toto vyjednávání v některém z příštích dnů."

„U všech ďasů!" zařval Easterling. „Hrajete si s námi? Což jste si nepřivedl své důstojníky? A nejsou oni taky, jako moji lidi, zmocněni rozhodovat za své kamarády? Moje

mužstvo schválí vše, co zde ujednáme. To je zvyk Pobřežního bratrstva. A já od vás očekávám totéž a mám všechno právo to očekávat, to mu můžete, monsieur Joinville, dosvědčit."

Francouz ponuře přisvědčil a Easterling řval dál: „Přisámbohu! Nejsme děti a nejsme tu proto, abychom si hráli, nýbrž proto, abychom se dohodli na podmínkách. A přisámbohu, my se o nich dohodneme ještě, než mou loď opustíte."

„Anebo také nedohodneme, to je taky možné," řekl klidně Blood, který již odložil svou nesmělost.

„Anebo nedohodneme? Co tím svým „nedohodneme" myslíte, u všech ďasů?" Easterling vyskočil na nohy s takovou prudkostí, že to Blood považoval za předstíraný pohyb, který se v této chvíli hodil ke komedii, kterou hrál.

„Míním docela prostě: anebo nedohodneme." Blood si spočítal, že je již čas přinutit bukanýry, aby ukázali, co opravdu mají v úmyslu:

„Nepodaří-li se nám domluvit se na podmínkách, jsme u konce tohoto jednání."

„Oho! Konec jednání, ech! Zabte mne, ale uvidíte, že to bude teprve začátek."

Blood se mu smál do tváře a ledově mrazivým hlasem dodal: „To právě jsem předpokládal. Ale začátek čeho, smím-li prosit, kapitáne Easterlingu?"

„Pravda, pravda, kapitáne!" zvolal Joinville. „Co tím míníte?"

„Co tím míním?" Kapitán Easterling civěl na Francouze a zdálo se, že je krajně rozzloben. „Co tím míním?" opakoval. „Koukejte, mosjé, tenhle chlap tady, tenhle Blood, ten doktor, tenhle trestanec předstíral, že chce slyšet moje podmínky jen proto, aby ze mne vymámil tajemství Morganova pokladu. Teď, když je zná, dělá

takový potíže. Jak se zdá, nechce se s námi již spolčit a navrhuje, že ustoupí. Je vám teď jasný, proč mluví o nedohodě, mosjé Joinville? Zrovna tak vám bude jasný, proč to nemohu dovolit."

„Cože? To je podlý výmysl!" šklebil se Blood: „Co já vím o jeho tajemství? Jen jakousi povídačku o někde zakopaném pokladu."

„Ne někde, vy víte kde, byl jsem tak hloupý, že jsem vám to vyžvanil."

Blood se zasmál a svým smíchem vyděsil své druhy, jimž nebezpečí jejich postavení bylo již nad slunce jasné.

„Někde v úžině Darienské! To je, na mou duši, přesné udání místa. S touto informací tam mohu jít přímo a položit ruce na poklad. Vyzývám vás, pane Joinville, abyste si uvědomil, že to nejsem já, kdo dělá potíže s podmínkami. S podílem jedné pětiny, kterou jsem vyžadoval na začátku, byl jsem ochoten spojit se s kapitánem Easterlingem. Ale teď, když jsem utvrzen ve všech obavách, které jsem u kapitána Easterlinga měl, nespojil bych se s ním již ani za polovinu jeho pokladu, předpokládaje ovšem, že existuje, o čemž ostatně pochybuji."

Tehdy vyskočili všichni muži z Bonaventury na nohy, jako kdyby to bylo znamení, a vypukli v pustý řev, který trval až do chvíle, kdy jim Easterling pokynem nařídil ticho. Do tohoto ticha se zařízl vysoký hlas monsieura Joinville: „Jste podivně prudký muž, kapitáne Bloode."

„Může být, to může být," řekl Blood rozmarně. „Čas to dokáže. Ještě nebylo řečeno poslední slovo."

„Bude řečeno nyní," děl Easterling s ponurým klidem. „Varoval jsem vás, řekl jsem, že tuto loď nesmíte opustit s informacemi, které máte, dokud nepodepíšete smlouvu.

Ale protože ukazujete své úmysly tak nepokrytě, jsme u konce věci a varování přichází příliš pozdě."

Blood zůstal sedět a ze svého místa za stolem pozoroval neblahý škleb kapitána Bonaventury a ve tvářích tří mužů z Cinco Llagas se objevil údiv smíšený s nelibostí nad úsměvem Bloodovy tváře. Na počátku tak neobvykle nesmělý a bojácný a teď tak odvážný a vyzývavý kapitán byl mužům nepochopitelný.

Hagthorpe promluvil za Cinco Llagas: „Co tím myslíte, kapitáne Easterlingu? Co s námi míníte udělat?"

„Co? Dám vás do želez, uložím vás pod zámek, kde mi nebudete moci škodit."

„Můj Bože! Pane...," počal Hagthorpe, ale příjemný, vesele se chvějící hlas kapitána Blooda tuto řeč přerušil: „A vy, monsieur Joinville, vy to dovolíte?"

Joinville rozhodil paže, ohrnul dolní ret a pokrčil rameny:

„Sám jste si to nadrobil, kapitáne Bloode!"

„Ah, tak proto jste zde! Abyste tuto zprávu donesl monsieurovi d'Ogeronovi! Výborně! Velmi dobře!" smál se s hořkým přízvukem.

A tu najednou protrhla polední ticho silná dělová rána a zatřásla všemi lidmi v lodi. Vzápětí se ozval křik polekaných racků. Pak vznikla pauza, v níž se muž díval na muže, až konečně se ozvala poněkud stísněná a nikomu nepoložená otázka: „Co to bylo, u všech ďasů?"

Líbezná odpověď přišla ze rtů Bloodových: „Ale nic, nedejte se poplašit, drahoušku kapitáne. To byl jen pozdrav vám ke cti, pozdrav vypálený Oglem — Oglem, oním neobyčejně dovedným dělostřelcem z Cinco Llagas. Nevypravoval jsem vám o něm už?" — a jeho oči objaly celou společnost.

„Pozdrav?" opakoval Easterling. „U ďábla, co tím míníte? Pozdrav...?"

„Ale — pouhá zdvořilost, bylo to jen připomenutí pro nás a výstražné znamení pro vás. Připomíná nám, že jsme vás již připravili o celou hodinu vašeho času a že nesmíme pohostinství na Bonaventuře již ani chvíli zneužívat."

Blood křepce vstal a ve svém španělském šatu z černé látky a stříbra stál nenucený a elegantní. „Musíme vám popřát dobrý den a na shledanou, kapitáne."

Easterling zbrunátněl ve tváři a vyrval bambitku z opasku:

„Vy, šašku, co hraje komedii, vy tu loď neopustíte!"

Ale kapitán Blood se nepřestal usmívat: „Na mou duši, to bude krajně zlé jak pro vaši loď, tak i pro celou její posádku včetně duchaplného monsieura Joinvilla, který opravdu věří, že mu zaplatíte slíbený díl svého vymyšleného pokladu za falešné svědectví proti mně a za to, že tak v guvernérových očích ospravedlní vaše — zamýšlené uloupení Cinco Llagas. Vidíte, že si nedělám nejmenších iluzí, můj drahoušku kapitáne. Na lotra jste o chlup příliš průhledný."

Easterling vychrlil příval sprostých urážek. Mával pistolí, ale v jejím použití ho zdržovala nepříjemná tíseň, vyvolaná žertovným chováním hosta.

„Maříme čas," přerušil ho Blood — „a okamžiky, věřte mi, se nyní stávají neobyčejně drahými. Můj rozkaz Ogleovi zněl: nebudeme-li já i moji druzi, deset minut po vystřelení pozdravné rány na palubě Bonaventury, posadí ránu naplno do vašeho kýlu, těsně u vodní čáry a potom jich tam nasází tolik, kolik jich je zapotřebí, aby vás poslal ke dnu. Nemyslím, že jich bude třeba mnoho. Ogle umí znamenitě mířit, sloužil jako dělostřelec v královském

loďstvu a má dokonce vyznamenání. Myslím, že jsem vám o něm již vypravoval."

Joinville přerušil ticho, které se rozhostilo po Bloodových slovech, vyskočil na nohy a blekotal: „Pro Boha věčného! Pusťte mne z lodi!"

„Nekřičte, vy francouzská kryso!" zasyčel zuřivý Easterling, načež se obrátil a mával namířenou bambitkou ke kapitánu Bloodovi:

„Vy plesnivý mastičkáři, zasraný odpadku, vy byste byl líp udělal, kdybyste zůstal u svých tyglíků a u svého sázení baněk — jak jsem vám již jednou řekl!"

Jeho vražedný úmysl byl jasný. Ale Blood byl příliš hbitý na Easterlinga. Než mohl, kdo postřehnout, co zamýšlí, uchopil za hrdlo láhev kanárského vína, jež stála před ním, a udeřil jí pirátského kapitána do hlavy.

Když Easterling spadl a narazil na zadní stěnu kajuty, naklonil se k němu a pravil měkce:

„Lituji, že nemám s sebou tyglíky, ale jak vidíte, umím způsobit obrnu těla pouhou lahví."

Easterling ležel schlíple na podlaze, v bezvědomí, a pohled na něj rozrušil jeho důstojníky. Vrhli se na kapitána Blooda, ozvaly se chraplavé hlasy a někdo ho chňapnul za kabátec. Ale nad tím řevem zazníval jeho jasný, vibrující hlas: „Varuji vás! Uběhlo už skoro deset minut a pokud neodejdeme odtud hned, budeme vzápětí na mořským dně."

„Ve jménu Božím! Nezapomínejte na to!" křičel Joinville a vrhl se ke dveřím.

Jeden z bukanýrů chopil Francouze kolem pasu a mrštil jím zpět, volaje na kapitána Blooda: „Hola, vy tam! Vy a vaši muži, jděte první. A pospíchejte. Nechcete se utopit jako krysy."

Uposlechli a odcházeli a za nimi se nesly kletby a hrozby pomsty, která přijde.

Lotři, shromáždění na palubě, nebránili kapitánu Bloodovi a jeho druhům v nástupu do člunu a odplutí k Cinco Llagas.

Na polovině cesty mezi oběma loďmi nalezl konečně Hagthorpe svou výmluvnost.

„Pro spásu mé duše, Petře, byla chvíle, kdy jsem věřil, že se náš písek dosypal!"

„Ale, ale," pravil Pitt, „i tak mohl být dosypán." Přistoupil k Bloodovi, sedícímu na lávce v člunu. „Dejme tomu, že bychom se nedostali v oněch deseti minutách ven a Ogle by byl opravdu zahájil palbu na ostro. Co potom?"

„Ah," řekl Petr Blood, „naše nebezpečí spočívalo v tom, že by asi vůbec nezačal střílet."

„Když jsi mu to však poručil?"

„Ne, neporučil. Řekl jsem mu pouze, aby dal slepou ránu až budeme hodinu pryč. Domníval jsem se, že může být užitečná, ať už se věci vyvinou jakkoli. A na mou duši, myslím, že užitečná byla. Bože!"

Sňal klobouk z hlavy a stíral si z čela pot. Jeho druhové na něj udiveně pohlíželi. Pak řekl: „Rád bych věděl, jestli to je tím horkem, že se tak děsně potím!"

II. Galeona

Kapitán Blood říkával, že cena muže není ani tak v jeho schopnosti vymyslet velký plán, jako v předvídavosti, s níž postřehne dobrou příležitost, a v dovednosti, která ví, jak se věci zmocnit.

On sám tyto vlastnosti měl, zmocnil se krásné španělské fregaty Cinco Llagas a zmařil neblahý záměr padoušského bukanýra, kapitána Easterlinga, který ho chtěl o vznešené plavidlo oloupit. Těsný únik z nastražených osidel je všechny přesvědčil, že ve vodách Tortugy nejsou zcela v bezpečí a že se bukanýrům nedá moc věřit. Při poradě konané téhož dne na střední palubě, nastínil Petr Blood prostou moudrost: je-li na muže útočeno, musí buď utéct, nebo se bít.

„A protože nejsme v bojeschopném stavu, máme při přepadení, které se nepochybně dá očekávat, jedinou možnost — hrát hru zbabělce."

Souhlasili s ním. Ale přestože záměr utéci byl pevný, usnesli se, že rozhodnutí, kam se uchýlit, nechají na později. Teď šlo pouze o to, jak se dostat z Tortugy a z dosahu kapitána Easterlinga.

Tak se stalo, že v mrtvém tichu následující noci, která byla jasná, ale bezměsíčná, vytáhla velká fregata, kdysi pýcha Cádizské loděnice, kotvy tak tiše, jak jen to šlo. S plachtami vytaženými na slabý, ale příznivě od břehu vanoucí vítr, podporována odlivem, vyplula Cinco Llagas na volné moře.

Záď Cinco Llagas - Captain Blood DVD screen capture

Prozradilo-li sténání rumpálů, zvonění řetězů a praskání dřeva Easterlingovi, že fregata zdrhá, neměl pirát možnost zmařit Bloodův úmysl. Nejméně tři čtvrtiny jeho lotrovské posádky se totiž válely v krčmách na břehu a Easterling neměl chuť podniknout se zbytkem svého mužstva pokus o zteč paluby Cinco Llagas, ačkoliv i v tomto případě byl v přesile dva na jednoho.

A nadto, i kdyby měl na Bonaventuře celou svou posádku dvou set lidí, ani s tou by se nepostavil proti odjezdu fregaty. Ve vodách Tortugy se mohl pokusit o tiché dobytí Cinco Llagas pomocí lsti, ale nemohl pomýšlet na násilné přepadení v přístavu, jehož mír byl bukanýrům posvátný. Kromě toho, francouzský guvernér, monsieur d'Ogeron, byl přátelsky nakloněn Bloodovi a jeho druhům.

Venku, na širém moři, by to ale bylo něco jiného a nikdo by proti tomu v celé Cayoně nemohl nic namítat.

Kapitán Easterling nechal tedy kapitána Blooda nerušeně odplout a byl rád, že je pryč. Nerozvinul ani plachtu, aby ho pronásledoval. Vykonal své přípravy s loudavou pomalostí a kotvy nezdvihl dříve než po poledni druhého dne. Důvěřoval slepě svému důvtipu, který mu jistě ukáže směr, jímž se Blood dal. Spoléhal na větší rychlost Bonaventury a věřil, že Cinco Llagas dohoní dříve než dopluje tak daleko, aby byla před ním v bezpečí.

Jeho uvažování nepostrádalo logiku. Věděl, že Cinco Llagas není zásobena potravinami na dlouhou cestu a protože se Blood neodváží přiblížit k některé anglické nebo španělské osadě, aby se na její útraty zásobil, vyvodil z toho závěr, že popluje do neutrální kolonie a využije tak jediné možnosti, která mu zbývala. Nejpravděpodobnější končinou, k níž směřuje, budou Malé Antilly. Má asi v úmyslu přistát u San Martino, v Sabě anebo na Santa Eustacii.

Bonaventura vyplula nejvýchodnějším směrem podél severních břehů Hispanioly v pevné důvěře, že kapitána Blooda dohoní dříve, než se přiblíží k holandským osadám, vzdáleným dvě stě námořních mil.

Vítr, na začátku příznivý, se večer obrátil a dul od východu celou noc tak, že Bonaventura nejenže se nedostala dopředu, nýbrž do mrzutého rána s oblohou zlověstně rudou sjela mnoho mil ze svého původního směru.

V poledne se vítr opět otočil a silně vál od jihu. V Karibském moři se rozpoutal uragán a Bonaventura plula dvacet čtyři hodin se svinutými plachtami a zatlučenými okny proti nárazům moře, které na ni zle útočilo a zmítalo lodí jako zátkou, od hřebenů vln až do jejich hlubin.

Statný Easterling ale nebyl jen zdatným rváčem, nýbrž také schopným a zkušeným plavcem. Bonaventura vyvázla z bouře bez nehody a mohla, jakmile se uragán utišil, pokračovat v honbě za Cinco Llagas. Pod všemi plachtami plula nyní šalupa mořem a ženouc se, rozrážela zpěněné vody, jež bouře zanechala za sebou.

Kapitán Easterling uklidňoval své druhy a připomínal jim, že bouře, která je zdržela, zdržela neméně tak i kapitána Blooda a že asi, vzhledem k těm pozemním krysám, které řídí fregatu, vše pro Bonaventuru usnadnila.

Co však uragán pro ně opravdu zařídil, to viděli teprve nazítří ráno, když u mysu Engaño zahlédli galeonu, kterou zprvu na dálku považovali za kořist, kterou stíhali, ale o níž se záhy přesvědčili, že je jinou lodí. Španělskou, jak hlásala kastilská korouhev, vlající pod křížem na vrcholu hlavního stěžně.

Z ráhen hlavního stožáru byly servány všechny plachty a loď se pod těžkým větrem z pravého lubu těžce probíjela, pouze s vratiplachtou a příďovou rohatkou, k Mona Passage.

Pohled na částečně poškozenou galeonu povzbudil kapitána Easterlinga tak, jako pohled na zvěř povzbudí ohaře. Na okamžik zapomněl na svou touhu po Cinco Llagas, zde plula bližší kořist a byla tak bezbranná, že by mohla být snadno dobyta.

Opíral se o zadní zábradlí a řval rychle za sebou rozkazy. Lupiči uklidili v horečném chvatu paluby, rozepjali plachty od předního stěžně až k zádi, podchytili každou krokev a připravovali se k boji. Chard, lodní důstojník Easterlinga, malý a silný chlapík, zdatný v řízení lodi a v zacházení s tesákem, vzal do rukou kormidlo.

Dělostřelci na svých stanovištích vyčistili olověné pánvičky a roztáčeli žhavé doutnáky. Vše čekalo

připraveno na poslední rozkaz. Neboť jakkoli nepořádná a neukázněná byla Easterlingova horda, v okamžiku, kdy začal boj, znala přesně cenu a nutnost poslušnosti.

Bukanýrský kapitán stál na zádi a pozoroval španělskou loď. Brzy však sestoupil na palubu a díval se pohrdavě na shon příprav za zábradlím galeony. Jeho cvičené oko přečetlo její bezprostřední historii na první pohled a jeho hrdelní hlas všem oznamoval:

„Asi jela domů, do Španělska, cestou ji chytil uragán, má prasklý hlavní stožár a kromě toho je asi i jinak poškozena. Jede zpět, k opravě do San Dominga."

Easterling se zasmál a pohladil si svůj černý, hustý vous. Temné a drzé oči v jeho rudé tváři plály zlověstně.

„Charde, jdi jí na tělo! Na té trosce je naložen poklad. Přisámbohu, konečně máme štěstí!"

Opravdu měl. Soužilo ho to dlouho a pravá příčina jeho žádostivé touhy po Cinco Llagas plynula z vědomí, že jeho šalupa nestačí na velké kořisti v Karibském moři a ani nyní by se neodvážil útoku na tuto těžce vyzbrojenou galeonu, kdyby nebyla tak zmrzačena bouří a tak neschopná plavby, že se ani otočit nemohla, aby děly vypálila do boků Bonaventury.

Konečně k němu stála bokem, svým pravým lubem a tím zpečetila vlastní osud. Bonaventura, najíždějící přídí, poskytovala jen malý terč a až na plný zásah do přídě, neutrpěla větší úhony. Easterling odpověděl na výstřel malými děly ze přídě, mířil vysoko a zametal palubu Španělky. Potom se obratně vyhnul jejímu neohrabanému útoku, obeplul ji a Bonaventura stála nyní bokem k boku na oné straně, kde galeona měla děla nenabitá. A vzápětí se ozvalo řinčení, rachot, hrozivé skřípění a vrzání spletených lan, praskání a lámání poražených ráhen,

dunivé údery drapáků a háků zasekávaných do boků španělské lodi, aby ji přitáhli k Bonaventuře a pevně spjali.

Potom bukanýři, vedení Easterlingem, vypálili salvu z mušket do Španělů a lezli jako mravenci přes předprsně galeony. Bylo jich dvě stě a po pás nahá, opálená, svalnatá těla se vrhala na palubu španělské lodi.

Přivítalo je sotva padesát Španělů oděných v kyrysech a s přilbami. Stáli seřazeni na střední palubě jako k přehlídce, muškety klidně zdvižené a čekali na povel důstojníka s jestřábí tváří, který jim velel.

Španěl vykřikl rozkaz a salva mušket na chvíli zarazila útok. Potom však se bukanýrská cháska, jako vše pohlcující vlna, přelila přes španělské vojáky a galeona Santa Barbara byla dobyta.

V tehdejších dobách snad nebylo na mořích muže krutějšího a nemilosrdnějšího než byl Easterling a ti, kdo s ním pluli. Surově povraždili španělské vojáky a naházeli jejich těla přes paluby, stejně surově naložili s těmi, kteří obsluhovali děla dole na hlavní palubě a nic nedbali zdvižených rukou nešťastníků, kteří se ochotně vzdávali v klamné naději, že si zachovají alespoň holé životy.

Za deset minut po vpádu pirátů na Santa Barbaru žili z její posádky pouze kapitán Don Ildefonso de Taiva, kterého Easterling omráčil rukovětí bambitky, první důstojník a čtyři plavci, kteří v okamžiku bukanýrského útoku dleli nahoře v lanoví. Těchto šest lidí Easterling prozatím ušetřil, domnívaje se, že by je mohl ještě potřebovat.

Zatímco se lupiči zaměstnávali prací na rozplétání lan a nejnutnějšími opravami, začal se bukanýrský kapitán vyptávat Dona Ildefonse na svou kořist.

Zachmuřený a bledý Španěl s boulí na čele, kam ho zasáhla pažba pistole, seděl na skříňce v krásné a

prostorné kajutě. Měl pouta na rukou, ale přesto zachovával hrdost a pýchu, jež byla vlastní kastilskému šlechtici, stojí-li před tak nestoudným mořským lupičem, jakým byl Easterling.

Takto seděl a mlčel až do chvíle, kdy pirát tyčící se divoce nad ním, začal vyhrožovat, že mu mučením rozváže jazyk. Don Ildefonso si uvědomil marnost odporu a odpovídal krátce na kapitánovy otázky.

Z jeho odpovědí a z pátrání, které nařídil, zjistil, že kořist přesahuje největší naděje, jaké kdy mohl mít. Zde mu padlo do rukou jedno z oněch bohatství, o nichž snili všichni rytíři štěstěny na všech mořích od dnů Francise Drakea.

Santa Barbara, pokladová loď z Porto Bello, vezla náklad zlata a stříbra, jež posílala Panama do Španěl. Vyplula v průvodu tří silných válečných galeon a směřovala k San Domingu, kde se měla zásobit na dlouhou cestu do Evropy. Ale v bouři ztratila eskadru, jež ji doprovázela a s poškozeným hlavním stěžněm mířila zpátky do San Dominga ve víře, že se zde setká se svou eskortou, nebo že se tu připojí k jiným lodím s kursem do Španěl.

Když svítící oči Easterlingovy spatřily pruty zlata a stříbra uložené v truhlách v podpalubí galeony, odhadl kapitán jejich cenu na dvě až tři sta tisíc liber šterlingů. Byla to kořist, jaká se nenalezne dvakrát v životě piráta a znamenala bohatství nejen pro něj, nýbrž i pro ty, kteří ho doprovázeli.

Vědomí bohatství je nevyhnutelně spojeno s úzkostí o něj a Easterling měl v této chvíli jedinou obavu, a to jak by co nejrychleji převezl svou kořist do bezpečné Tortugy.

Vybral z mužstva své šalupy čtyřicet lidí, sestavil z nich prvotřídní posádku pro španělskou loď a sám na ní zůstal

také, protože se nemohl odtrhnout od nabytého pokladu. Potom dal rychle spravit všechny škody vzniklé bouří a bojem, obě lodi se otočily a pluly k Tortuze.

Mys San Rafael v Dominikánské republice - www.godominicanrepublic.com

Cesta ubíhala pomalu, vítr nevál příliš příznivě a Santa Barbara se nedala snadno ovládat. Než dopluli k mysu svatého Rafaela, minulo poledne. Easterling zneklidněn v tomto těsném sousedství Hispanioly chtěl udělat velký oblouk, který by ho zanesl dále na širé moře. Tu však zaznělo z hlídkového koše Santa Barbary volání a objekt zpozorovaný z výše stal se náhle viditelný všem.

Tam, ve vzdálenosti necelých dvou mil, obeplula Cap Rafael velká, rudá loď pod plnými plachtami a mířila skoro přímo k nim. Easterlingův dalekohled potvrdil okamžitě to, co vytušil pouhým okem a čemu ani uvěřit nemohl. Loď na

moři byla Cinco Llagas, původní cíl jeho pronásledování, cíl, který ve svém spěchu minul.

Bouře, která překvapila Cinco Llagas nedaleko Samany, přiměla Jeremyho Pitta, který ji řídil, uchýlit se do ochrany Samanského zálivu, kde v závětří za pohořím zůstal ukryt a nepozorován až do chvíle, kdy se uragán vyzuřil.

Easterling v jejím neočekávaném objevení viděl znamení, že Štěstěna, dosud tak skoupá, je mu nakloněna a zahrnuje ho náhle širokou přízní. Kdyby tak jen mohl přenést sebe a poklad na tuto velkou, červenou fregatu! To by byl najednou velmi silný a dostal by se rychle do Tortugy.

Šlo-li o loď tak silně vyzbrojenou a s posádkou tak nepatrnou jako byla Cinco Llagas, nedalo se uvažovat o jiné taktice než té, která končí přímým přepadením a útokem muže proti muži na palubě. A kapitánovi Easterlingovi se nezdálo, že by tento postup činil potíže rychlejší a lépe ovladatelné Bonaventuře, která je řízena mužem v námořnickém řemesle zkušeným a útočícím na nešikovného pronásledovatele, který je povoláním ranhojič.

Kapitán Easterling dal Chardovi znamení, aby se do této snadné práce pustil. Chard horlivě otočil kormidlo a nařídil mužstvu, aby zaujalo bojová místa.

Kapitán Blood, zavolaný Pittem z kajuty, vystoupil na vysokou palubu zádi a s dalekohledem u oka sledoval činnost na palubě své staré známé Bonaventury. O jejím významu neměl nejmenší pochybnosti. Pravda, Blood byl lékařem, ale sotva měl tu neohrabanost, kterou u něho Chard tak ukvapeně předpokládal. Jeho služba pod de Ruyterem, pro niž zanedbával medicínu, naučila ho z bitevní strategie více, než Easterling kdy poznal. Ne, nebál

se, nyní ukáže těm pirátům vědomosti, kterých v učení u velkého admirála nabyl.

Bylo-li nezbytné, aby Bonaventura podnikla taktickou zteč paluby Cinco Llagas, bylo u fregaty životní nutností využit své dělostřelecké převahy. Neboť s celkem dvaceti muži nemohl čelit Easterlingovi v nerovném boji muže proti muži v poměru deset na jednoho.

Kapitán Blood nařídil Pittovi přehodit kormidlo a plout těsně s větrem ve směru, který by je donesl na dostřel k Bonaventuře. Na hlavní palubu poslal dolů Oglea a k obsluze děl mu dal všechny muže krom šesti, jichž bylo třeba k práci nahoře v plachtách.

Chard okamžitě postřehl účel manévru a procedil skrze zuby nadávku, neboť Blood měl proti němu velkou výhodu plného větru. Chard byl ještě v jiné nevýhodě — vzhledem k tomu, že Cinco Llagas měla být zajata v takovém stavu, aby se dala použit k další plavbě, nesměl ji poškodit dělostřelbou a musel provést přímý útok na její palubu. Uvědomil si také velké nebezpečí, které mu hrozí z většího dostřelu a těžšího kalibru děl na fregatě.

Vzdálenost obou lodí se neustále zmenšovala a Chardovi bylo jasné, že se ocitne v dostřelu a jeho bok bude vystaven střelám — musí jednat rychle. Nemohl však svou loď dostat pod vítr, plul proto jihovýchodně s úmyslem obeplout fregatu ve velkém kruhu a potom k ní přirazit ze strany návětrné.

Easterling, pozorující pohyb Bonaventury z paluby galeony, nepochopil jeho úmysl a prohlásil Charda bláznem. Proklínal ho tím divočeji, když spatřil, že Cinco Llagas také točí na vítr zprava a jede za Bonaventurou, jako by ji honila. To však Chard pozoroval s uspokojením, svinul plachty a pustil fregatu docela blízko k sobě. Potom

šel opět pod vítr a Bonaventura spěchala po větru do vod fregaty, aby jí zabránila v novém kruhovém obeplouvání.

Blood pochopil. Svinul také plachty a zaujímal opatrně takové postavení, aby mu Bonaventura při své obrátce ukázala v dostřelu těžkých děl celý svůj bok. Chtěl-li se Chard vyhnout této nepříznivé pozici, musel opět přehodit kormidlo a plout k jihu.

Easterling pozoroval obě lodi, které se tímto manévrováním vzdalovaly od Santa Barbary, a nechápal, proč se tak pohybují. Rudý zlostí, tázal se nebes i pekel, má-li věřit svým očím, jež mu říkají pouze to, že Chard před tím upackaným mastičkářem prchá.

Chard však měl daleko k takovému úmyslu. S mistrnou trpělivostí a velkým sebeovládáním čekal, až mu náhoda přispěje a on bude moci najet na Cinco Llagas a zaklesnout do ní své háky. Ale Blood hleděl s nemenší trpělivostí a neústupností, aby pirátovi této příležitosti nepopřál.

Nakonec už běželo jen o to, kdo se dopustí první chyby. A první chybu udělal Chard. V přílišné úzkosti vyhnout se poloze, v níž by nabídl Cinco Llagas svůj bok, zapomněl na chasseury, dalekonosné houfnice, umístěné na přídi a pustil fregatu příliš blízko. Svou chybu poznal teprve když za ním zaburácela dvě děla a svištící kule proletěly lanovím, trhajíce boční lana.

Tato událost ho rozzlobila a ve svém vzteku odpověděl střelbou svých přídních dvanáctiliberek, ale jejich malý kalibr neměl účinku. Potom v zlosti obrátil Bonaventuru celou šíří kolmo na směr fregaty a chtěl se k ní natěsno přiblížit, což by ji vydalo na pospas pirátským drapákům.

Ale vysoký a těžký chod vln, spojený s krátkostí dostřelu děl sloužících jedině k obraně na blízko, způsobily nemohoucí zakymácení lodi.

Blood okamžitě točil na šířku a vzápětí vyprázdnil dvacet děl svého levého boku do nastaveného boku Bonaventury.

Útok ale neměl velký úspěch, protože šalupa se včas rozletěla vpřed. Nicméně prozradil Chardovi, z jakého kovu je muž, kterého vyzval, muž, s nímž není dobře si něco začínat. Přesto se pokusil znovu o výpad na Cinco Llagas.

Obrátil se skoro na místě tak, aby mohl najíždět kýlem, plul vlnícím se dýmem střelného prachu a snažil se provést útok na fregatu dříve, než Blood vytuší jeho úmysl. Tento manévr však trval příliš dlouho, než aby mohl mít úspěch. Dým se rozptýlil natolik, že Bloodovi ukázal Chardův taktický manévr. Cinco Llagas brázdila vody po levé straně Bonaventury dvakrát tak rychleji, neboť šalupa plula nyní na mrtvém větru, který ji nepodporoval.

Chard znovu přehodil kormidlo, točil a plul s největší rychlostí, jakou byl schopen dosáhnout, aby fregatu dohonil a dostal se k ní po návětří. Ale Blood byl nyní už celou míli vzdálen, měl dostatečný časový odstup, který mu zaručoval bezpečí, obrátil také a točil za Bonaventurou tak, aby i jeho pravá děla mohla říci své slovo, až nastane jejich chvíle. Chard porozuměl, vyhnul se a plul k jihu, přičemž ukazoval pouze malý terč zádi.

Takto se honíce, vzdalovaly se obě lodi čím dál tím více od Santa Barbary, která i se svým zuřícím kapitánem Easterlingem na palubě, pomalu začínala mizet jako malý bod na severním obzoru — a obě lodi nebyly ještě ani o krok blíže k boji, na nějž posádka Bonaventury čekala. Chard proklínal vítr příznivý rudé fregatě a proklínal kapitána Blooda, který znal tak dobře manévry, jimiž udržoval výhodu svého postavení.

Petr Blood stál u zadního rélingu, v krásném španělském pancíři a v přílbě z kalené damascenské ocele,

jež původně patřily španělskému veliteli Cinco Llagas, a začal pociťovat únavu i úzkost, s níž se svěřil Hagthorpeovi, který v podobném pancíři stál vedle něho, Wolverstoneovi, jemuž nepadl žádný kyrys, a Pittovi, stojícímu pod ním u kormidla.

„Jak dlouho může ještě trvat tohle honění a uhýbání? Ať trvá jak dlouho chce, jiný konec mít nemůže. Vítr klesne nebo se obrátí dříve či později, anebo padneme sami únavou. A až se to stane, budeme tomu lotru vydáni na milost a nemilost."

„Vždy se stane něco neočekávaného," odpověděl mladý Pitt.

„Opravdu, stane se, a děkuji ti, Jerry, že jsi mi to připomněl, ačkoli nevidím dobře, odkud by ono neočekávané mohlo přijít."

Ale v tom okamžiku již to přicházelo a šlo to rychle, ačkoli Blood byl jediný, kdo to poznal. Ocitli se blízko pevniny a když objížděli poloostrov Espada, uzřeli náhle před sebou ve vzdálenosti necelé míle velmi vysokou, těžce vyzbrojenou karavelu, plující s otevřenými střílnami tak těsně k větru, jak jen se mohla odvážit. Její levý bok zíval jícny dvaceti děl a nahoře ve větru vlála vlajka kastilské vlády.

Při pohledu na tohoto nového nepřítele jiného druhu procedil Wolverstone kletbu, která však zněla jako zasténání.

„Ah, to je náš konec!" zvolal.

„Nejsem si tím tak docela jist, alespoň teď ne. Možná, že to bude ve skutečnosti začátek," odpověděl Blood hlasem, v němž bylo cosi jako smích, týmž hlasem, který ještě před chvílí zněl poklesle a uvadle. Jeho rychle vydávané rozkazy prozrazovaly jasně, co zamýšlí:

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Návrat kapitána Blooda*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.